

OUDE TIJD – NIEUWE TIJD - HERIJZENIS

27 maart 1953.

Goedenavond vrienden.

Aan het begin van de bijeenkomst maak ik u erop attent dat wij niet zijn, mensen die geen fouten kunnen maken, of denken alles te weten. Wij zijn wezens die in de kern u gelijk zijn.

U noemt ons geest d.w.z., dat wij misschien een pas verder zijn op het pad dat naar de eeuwigheid leidt, dan u, meer niet. Wij kunnen niet alles weten en wij kunnen ook niet zeggen, wij maken geen fouten. En juist omdat dit het geval is, moeten wij - wanneer wij gezamenlijk van gedachten wisselen, wanneer u ons aanhoort, wanneer wij uw vragen beantwoorden - wel degelijk zelf denken, dat is een noodzaak. Wanneer u niet denkt, dan is dit alles voor u waardeloos, dan zou het misschien beter zijn, als u deze avond op een meer aan uw eigen persoonlijkheid aangepaste wijze zou doorbrengen. Maar wanneer u denken wilt en u wilt trachten althans om ons te volgen, dan geloof ik dat - voor u zowel als voor ons - het resultaat van deze avond een dankbaar, een goed resultaat zal zijn. En nu moet u dat niet begrijpen in de zin van, als ik niet alles begrijp, dan kan ik wel weggaan.

Wanneer u ongeveer een tiende van wat er op zo'n avond besproken wordt werkelijk goed in u hebt opgenomen, daarover doordenkt en daaromtrent tot een conclusie komt, dan achten wij van ons standpunt uit deze avond reeds zeer goed, zeer rendabel. En dat is alles wat ik u te zeggen heb vrienden. Ik zou nu over willen gaan tot de behandeling van een onderwerp van onze keuze. Ik heb daarvoor voor deze avond gekozen eigenlijk ook tevens weer als een kleine voorbereiding voor het Paasfeest dat u op aarde gaat herdenken: 'Oude tijd, Nieuwe tijd en Herrijzenis'.

De oude tijd is een vreemde tijd geweest, een tijd die voor het grootste gedeelte verzonken ligt onder de duistere dekmantel van de historie die is weggespoeld door de wereldzeeën, verteerd door het vuur van de vulkanen of begraven ligt onder het ijs van de poolkap.

Maar in die oude tijd zijn er mensen geweest, mensen zoals u op het ogenblik, misschien wat anders gevormd, met wat andere gebruiken, maar mensen, mensen die evenzeer als u een behoefte hadden aan God, die evenzeer als u gezocht hebben naar een pad dat hen nader tot die God zou leiden. U hoeft dit niet aan te nemen op mijn gezag, maar zelfs wanneer u alleen de moeite neemt om ongeveer een schatting te maken van de eerste dagen - de z.g. Paradijsperiode zoals deze volgens de Bijbelse berekening zou vallen - dan komt u al op een periode van ongeveer dertig duizend jaar geleden. Over deze tijden is u zeer weinig bekend, maar in die tijden moet toch reeds de bevrijdingsgedachte zeer sterk geleefd hebben, de gedachte van de herrijzenis. Er zijn oude volkeren geweest die lang en lang voordat er sprake was van een beschaving in Egypte, of er sprake was van een Romeins rijk of een Griekse beschaving, hun doden begroeven op een zonderlinge wijze.

Zij ontdeden de geraamten van alle vlees, prepareerden dit zo goed mogelijk en schilderden dat in een vermiljoenrood, in de tint van het leven. Hiermee wilden zij dan aangeven dat zij erop vertrouwden dat dit gebeente eens zou herrijzen, er moest voor de ziel een woonplaats blijvend worden bereid. En deze blijvende woonplaats ligt natuurlijk niet in deze geraamten die voor een groot deel uiteindelijk toch weer vergaan zijn. Toch hebben de moderne archeologen er al verschillende teruggevonden.

Dan - om nu nog even te blijven bij de herrijzenis gedachte in de oude tijd - zou ik nog aan willen stippen o.a. een oud volksgeloof, een volksgeloof dat wij vinden in verschillende landen in heel veel mythen en sagen, u kunt het vinden bij de Kelten, bij de Ieren, u kunt het vinden bij de Indianen, u leest het wanneer u de verhalen nagaat die handelen over de grote strijders uit het Walhalla, u leest het wanneer u de oude Indische mythologie nagaat.

Altijd weer blijken er wonderlijke helden te zijn die verdeeld worden of die ontdaan worden van hun lichaam en dan blijven de gebeenten over en dan komt de tovermacht - de God - met een enkel gebaar doet Hij hen herrijzen. Elk volk heeft dat naar zijn aard uitgewerkt en zo zien wij bv. in Indië de held die uittrekt om iets te bevrijden, ver de zee in gaat, op een geheimzinnig eiland komt, overvallen wordt en daar geheel - zichzelf offerende overigens - ontdaan wordt van al wat vleeselijk is. En dan begint de donder te rollen, de bliksem begint flitsen neer te schieten en ineens dan komen al die botten tezamen als in een spookverhaal, daar komt dan vlees omheen en daar staat de held. Dan is hij onoverwinnelijk en dan kan hij het doel bereiken, de verlossing van een prinses waartoe hij was uitgetogen. De Germanen hebben dat een klein beetje meer, laten wij zeggen op een culinaire wijze uitgewerkt. Waar het hier gaat over de bokken van een God die deze zorgvuldig stroopt en de botjes bewaart - deze dan natuurlijk eerst slacht, niet waar - en dat vlees gebraden lustig oppeuzelt met al degenen die bij hem zijn. En dan een enkel gebaar, een paar druppels dauw, en daar staan ze weer, dezelfde sterke bokken waarmee hij aangekomen is.

Ik zou verder kunnen gaan want de legende en verhalen die over een dergelijke herrijzenis spreken, zijn vele en de meeste daarvan komen uit een zeer oude tijd tot u.

Dan kennen we verder nog het verhaal van de mens die herrijst en dan verdwijnt. Dit komen wij in verschillende Indiaanse legenden tegen, we vinden dit bv. ook in verschillende Tolteekse oude legenden; hier herrijst de held niet alleen, maar hij verdwijnt en zijn lichaam of zijn gedachtenis - dat kan men dan tweeledig interpreteren - blijft als een ster staan aan de hemel.

Kijk vrienden, zo dacht de oude tijd over een herrijzenis. Men nam dat als iets wat, nu ja, normaal was, men kon zich dat niet anders voorstellen. Zo'n geest zou natuurlijk toch wel een lichaam vinden, maar je moest zorgen dat het een eigen lichaam terugkreeg. De grafbergen, later de verschillende grote grafmonumenten - er zijn verschillende piramiden, de grote mausoleums, die in de bergen werden uitgehouwen, gevuld met mummies zonder tal - zijn ook al gebaseerd op datzelfde geloof. Daarom alleen gebeurde het, men dacht dat deze eens zouden herrijzen. En dan kunnen we de Bijbel nagaan en dan blijkt ook dat deze Bijbel spreekt - en zeker ook Johannes aan het einde daarvan, in de voorspellingen, de laatste profeet die officieel erkend wordt zou ik haast willen zeggen, door het Christendom - ook deze spreekt over de slag van Armageddon, ook die spreekt over het opengaan van de graven en het herrijzen van de doden. Ja, de oude en de moderne tijd, mijn vrienden, geloven nog steeds op enigerlei wijze aan een herrijzenis.

Men kan zo materialistisch worden als men wil, men kan God opzij zetten als een afgedaan begrip en toch blijft er nog iets doorwerken dat die herrijzenis wil erkennen. En dan zoekt men het in de voortzetting van het geslacht, in de bekwaamheden van de vader voortgezet in de zonen, dan zoekt men het in de monumenten door de tijd gebouwd, die de tand des tijds weerstaan, de naam en de gedachten van de Schepper eeuwig maken; zoekt men het in het kunstwerk dat moet worden tot drager als het ware van de ziel van zijn vervaardiger.

Maar een ieder verlangt ernaar om niet te sterven, een ieder verlangt ernaar om te herrijzen. En wanneer die gedachten zo geheel - door de gehele mensheid heen werkend - alle tijden schijnt te vervullen, dan mijn vrienden, dan moet er toch wel ergens iets van aan zijn.

Wij kunnen toch niet aannemen dat de primitieve mens uit het verleden, zonder enige reden aan een heropstanding, aan een herrijzenis heeft geloofd.

Natuurlijk zijn er vele psychologen die dat graag weg willen praten met een filosofisch, psychologisch geredeneer en zeggen, nu ja, de mens wil niet graag sterven en als hij dan toch moet sterven, wil hij de illusie hebben van een voortbestaan. Maar dan vraag ik mij af: hoe komt het, hoe komt het dan dat - ofschoon men in verschillende gebieden zoekt, de één zoekt het in de lucht, de ander onder de aarde, de één zoekt het in het Westen en de ander in het Oosten - dat men toch bij al die primitieve of zogenaamd primitieve volkeren van een vorige periode, terugvindt het onverwrikbaar en onverwoestbaar geloof aan een herrijzenis?

Hoe komt het dan dat altijd weer en altijd weer diezelfde gedachte door druppelt en de mensheid tot een troost wordt? Het kan niet zijn omdat het alleen maar waan is, een waan van een bepaald volk, goed, dat zou ik aan willen nemen, de mode van een bepaalde tijd. Tot uw dienst. Maar niet een wereld met een mensheid die honderdduizend jaren lang steeds aan hetzelfde gelooft, al wordt het ook vermomd in de meest verschillende gedaanten en gedachten. Herrijzenis is niet alleen een mythe, een sage, het is niet alleen een belofte die nooit vervuld wordt,

of een wonder dat alleen verricht wordt wanneer bv. een Jezus uit Zijn graf opstaat.

Die gedachte gaat verder. Pasen wordt zo dadelijk het feest van de herrijzenis en het is begrijpelijk dat we juist in die dagen de nadruk moeten gaan vestigen op het werkelijk gebeurde, op het drama van Jezus, op het drama van de mensheid, van een tijd die nu bijna twee duizend jaar achter u ligt. Maar voordat we daartoe overgaan mogen we dan toch wel even onze eigen plaats bepalen, uw plaats en onze plaats. Ook wij geloven in een herrijzenis, waarom wij mensen met of zonder lichaam, altijd weer deze gedachte in ons dragen, waarom deze wordt tot een basis van een geloof dat zelfs het meest verstokte materialisme niet geheel uit kan roeien. De mens weet iets, ofschoon hij het niet in woorden uit kan drukken, de geest voelt iets, ofschoon deze het niet in een beeld kan verwerklijken, beiden dragen diep in zich de zekerheid van een herrijzenis, zij interpreteren dat ieder op hun eigen aard.

De mens als herrijzer glorieus stralend, bekleed met een nieuw lichaam, het zwaard in de hand misschien, of jubelend en rondgaande met schalmeien en luit, zingende over een nieuwe wereld. De geest droomt ervan in sommige gebieden als de reïncarnatie, het herboren worden in de mensheid op de meest volmaakte wijze, anderen dromen van het bereiken van dat licht dat nog zo ver schijnt en denken dat ze dáár zullen zijn, herboren, herrezen als het ware uit een waanleven. En nu moet ik een ogenblik aanstippen dat, wanneer ik waanleven zeg, dat ik daar niet mee bedoel de mayatheorieën die - uit het Oosten gekomen en verkeerd begrepen - zo vaak geleid hebben tot de stelling dat dit alles maar schijn is.

Wel zegt maya: alles is betovering, maar het zegt niet: er is niets. Dat iets wat ergens ligt, begraven onder onze eigen gedachten en voorstellingen. Er moet een eeuwige waarde zijn.

En wanneer dit een eeuwige waarde is mijn vrienden, wanneer er werkelijk een God is - en wij kunnen ons geen leven zonder schepping, zonder een voortbrengende kracht, zonder een Schepper voorstellen - dan moet er ergens ook in ons liggen ingegraveerd a.h.w. in het diepst van ons wezen, de zekerheid van een herrijzenis, dan zullen wij, wij die zijn mens, wij die zijn wezens, levend op de aarde, dwalende door de sferen, opgaande of neerdalende naar gelang het pad ons leidt, zullen wij eens herrijzen.

Maar nu moet ik dan ook uit de Oudheid een ogenblik weer een paar feiten naar voren brengen. Is het u misschien, als u de oude geschiedenis bestudeerd hebt - ik weet niet hoeveel onder u dat zijn, enkelen zeker - hebt u wel eens er over nagedacht, dat al diegenen die herrijzen, blijken te zijn de offeraars? Dat Asir de vorst, wordt tot Osiris de herreze, om er maar één te noemen, dat ook Prometheus eerst verheerlijkt wordt wanneer hij geleden heeft, geofferd heeft, ja dat velen afdalen in de onderwereld, in de Orcus, om daaruit terug te komen, herrezen, beter, meer vermogend en krachtiger dan ooit tevoren. Die herrijzenis is niet alleen de gedachte van het herleven zonder meer, daarachter schuilt een andere gedachte, die door de eeuwen heen zich in de meest verschillende vormen aftekent. Om te herrijzen moet men durven sterven. En daar bedoelen we niet mee dat nu degene die zich in de dood stort onmiddellijk herrijzen zal, maar het durven sterven dat betekent, alles in durven zetten, alles durven wagen om de mensheid, om uzelf nader te brengen tot God en Gods licht.

Deze gedachte van herrijzenis maakt het onbelangrijk of er werelden vergaan, onbelangrijk of er geleden wordt, maakt het onbelangrijk of men sterft, terwijl men het goede tracht te doen, want daarachter ligt de zekerheid dat juist omwille van het lijden, omwille van dit zware offer, de herrijzenis zal komen.

Christus herrijst nadat Hij geleden heeft onder het onrecht, om 't wille van de mensen.

Zoals Balder elke zomer weer uit de onderwereld te voorschijn treedt, terwijl hij geslagen was door de kwaadaardige list van Loki zijn tegenstander, het kwaad, de onvruchtbaarheid en de dorheid. Zoals Osiris oprijst wanneer hij gedeeld en verslagen, omdat hij het goede, ja omdat hij God voor de mensheid wilde, tezamen wordt gevoegd door de liefhebbende moederhand. Zo kunnen we verder gaan. Als Skwa Skoutel (?) uiteindelijk - dank zij de macht van zijn vader die men noemde "het gevederde serpent" - herrijst, omdat hij zichzelf tot offer heeft gemaakt aan de goden. In Turenennik (?) liggen nu nog de getuigenissen hieraan begraven.

Misschien is het wel daarom geweest dat - voor het heden zo'n onvoorstelbare wreedheid - vroeger priesters en priesteressen zichzelf ten offer brachten. Misschien is het wel daarom geweest dat zo vaak het geheiligde offer werd gebracht in alle hallen. Degene die terugdenken aan het oude Atlantis zullen hetzelfde offer vinden als degene die vooruitdenken in de verre toekomst. De aard van het offer - dat geef ik toe - is veranderd.

De mensheid van vandaag sterft niet meer in een glorieus en heroïek filosofisch duel, wordt niet neergeslagen door de wereld, omdat ze een nieuwe visie op God hebben, dat ben ik met u eens. De offers van vandaag aan de dag bestaan vaak in jarenlange slavernij die het leven opvreet om anderen te genezen, bestaan vaak in het zichzelf offeren om te voorkomen dat er in de wereld een kwaad uit de mensen geboren, losbrandt. Dergelijke offers worden niet verheerlijkt in kerken, dergelijke gedachten verdwijnen al heel snel uit het geheugen van de mensheid en worden hoogstens verdraaid en versierd genomen jaren later, wanneer de historie behoefte heeft aan een paar helden voor een bepaald tijdperk, maar dat neemt niet weg dat ze er zijn, ze zijn er en ze mogen zich vergissen volgens uw gedachten, dat is mogelijk, maar ze offeren, ze durven te offeren, ze sterven als het ware om 't wille van God en Gods schepping, zij leven vooral ook voor God en Gods schepping.

En geloof me, het zijn juist deze die zichzelf waardig maken in de herrijzenis. Misschien zult u ze niet zien en zelfs nu nog in deze dagen gaan stralende gestalten lichtvoetig en wazig over de aarde en schijnen op een ogenblik in een nevel als een schaduw slechts zich af te tekenen, maar hun handen zijn vol van gaven, hun ogen vol van liefde, ze zijn vol van kracht en zij geven, zij zijn het die herrezen zijn. Zij hebben het pad mogen betreden dat Christus is voorgegaan aan de mensheid van heden. Ze zijn er allen bij elkaar, de kleine prediker die dóór durfde te praten ondanks het geweld, omdat Gods woord en Gods kracht voor hem meer golden, en de soldaat - van het tegenovergestelde soort misschien - die alles vernietigde, maar die dacht met zijn vernietiging God te dienen en daarvoor zichzelf offerde, de verpleegster die gevallen is aan de ziekte van degene die ze verpleegd heeft, de staatsman die vóór zijn tijd verteerd werd door de zware zorgen, op zich genomen voor een volk, de bedelaar misschien die een lach en een beetje zon wist te brengen langs de wegen onder de ongelukkigen, de priester die het hoogste heeft aanschouwd in zijn gedachten en daarvoor als dank, door de mensheid vaak werd geminacht, ze zijn er allemaal, zij zijn herrezen.

Nog kent de wereld niet hun vorm als een lichaam dat wordt verheerlijkt, nog is de aarde niet rijp daarvoor. Maar zij leven, leven in de meest intense vorm die u zich denken kunt, intenser dan wij nog. Zo intens dat deze zijn de dragers van Gods kracht, de werkelijk herrezenen, zij die het verlossingswerk voortzetten. En wanneer u in deze dagen dan zo vaak het woord van herrijzenis hoort, zo vaak de gedachte van het offer, vraag u dan eens af: zal ik als mens achterblijven? Zal ik falen? Ook ik zal eens herrijzen, lang misschien is de keten nog die mij bindt aan stof en begeerte, lang zal ik nog moeten gaan in het slavenjuk van eigen geschapen waan, maar eens zal ik herrijzen, dat is de troost en dan moet daarop volgen de belofte: ik zal werken, werken met al mijn kracht en al mijn denken en al mijn vermogen, omdat ook ik eens zal mogen zeggen: zie ik ben herrezen, bevestigde de waarheid die leeft in al wat uit God geschapen is, van de oudste tijden tot het ogenblik van heden.

Ik dank u vrienden.

DE GESCHIEDENIS VAN TIBET

Goeden avond vrienden,

U heeft geduldig aangehoord wat wij allemaal te vertellen hadden en nu is aan ons de beurt dan om te trachten uw begeerten en verlangens een beetje tegemoet te komen. Dus het is nu aan u om te zeggen waar ik over moet gaan praten voor u.

Vraag: Ik zou u eens willen vragen - er is een bericht verschenen dat er een wereldleraar of een grote meester uit het verre Oosten op weg is naar het Westen toe - zou u in verband hiermee voor ons willen behandelen de geschiedenis van Tibet, vooral de ontwikkeling van de laatste tijd?

Antwoord: Ja, dat zou ik wel eens kunnen doen voor u, maar ik maak u er allereerst op attent dat ik natuurlijk niet in kan gaan op de werkelijke intenties en bedoelingen van diegenen die in de laatste tijd daar leidend optreden, dat gaat niet, dat zijn hun eigen geheimen en ze zullen die openbaren wanneer het tijd daarvoor is. Maar u vraagt de geschiedenis van Tibet, goed.

Het is heel, heel lang geleden dat er op de aarde een grote ramp gebeurd is, in die tijd trok het water op en werden vele delen van de wereld - zoals men dat tegenwoordig noemt - geïnuundeerd en kort daarop, toen de nevelen waren weggetrokken - er zit ongeveer een vier duizend jaar tussen - toen werd het ontzettend warm, het was net of de zon een verdubbelde kracht kreeg, het was net of dat beneden het water kokend vol met stoom en damp, de wereld onder een dichte nevel wilde bedekken. En in die tijd leefden er volkeren in de laagvlakten van China maar ook van Indië, zelfs in gebieden die tegenwoordig woestijnen zijn. En zo is het dan gebeurd dat, toen dat allemaal zo aan de gang was, de mensen zijn gaan vluchten en ze zijn natuurlijk naar de bergen gevlucht, maar een deel van hen is verder getrokken. Deze mensen kwamen terecht in een land, over een paar vreemde passen - de Khaibarpas is daar bv. één van die passen geweest, die toen in die dagen reeds betreden werden - kwamen terecht in een hoogland, doorsneden met korte - ik zou haast zeggen venijnige ravijnen - waar ontzettend veel schaduw was, waar wat water was, al is het niet veel, en waar vóór alles wat zekerheid was.

In de naam die vandaag aan de dag door sommige van de inwoners nog wordt gegeven aan Tibet, kunt u nagaan hoe het toen was, men noemt het buiten "het dak van de wereld" ook wel eens "de wieg van de wereld". En dan moet u bij "de wieg van de wereld" niet al teveel denken aan de wieg in de zin van geboorteplaats, maar dan moet u gaan denken in de zin van wiegen, wiegen - zoals dat vooral in de noordelijke gebieden van Mongolië nog wel gebeurt - door gewoon een soort hangmatje, waar het kind in ingevlochten is en in gedragen wordt, ook overdag op te hangen aan een tentstaak en dit zachtjes heen en weer te doen slingeren. Zo wiegde toen die hele grootse hoogvlakte en zo heeft de mensheid zich toen ook vaak teruggetrokken in verschillende holen in de bergen, maar een aantal daarvan is verder doorgegaan. Dat daarbij allerhande soorten mensen waren zult u begrijpen, daar zijn wat veeboeren bij geweest en wat handelslieden, er zijn wat priesters bij geweest en wat intellectuelen en wat regeerders. In dat land nu woonde reeds een volk dat het betrekkelijk ver had gebracht in bepaalde takken van magie en op de grond daarvan als het ware werden toen al deze andere gebruiken geënt, vandaar dat u - wanneer u over Tibet spreekt - over het algemeen niet allereerst denkt aan Boeddhisten, ofschoon het werkelijk een Boeddhistisch land is. Men denkt aan magie door Boeddhistische monniken bedreven.

De grootste scholen ter wereld van zuiver magische en vaak van zeer zwart-magische inslag bestaan op het ogenblik daar nog. Deze scholen zijn opgebouwd juist door die mensen die toen gekomen zijn. Samenwerkende met de oorspronkelijke tovenaars zijn ze gekomen tot een eigenaardige serie rituelen, waarbij de Indische Yoga-mystiek evenzeer inwerkte als de veel primitievere vorm van geesten oproepen van de Sjamanen van het Noorden, daar werd de ietwat filosofische en dienende magie van de Chinees evenzeer in inbegrepen als de wraakzuchtige magie van sommige Deltabewoners die vooral geesten gebruikten om vijanden te doden. Dit alles bij elkaar heeft geleid tot een beschaving die zeer oppervlakkig was en meer en meer verruwde, zich vereenvoudigde bij de gewone bevolking, terwijl daarentegen in de hogere regionen vooral de tovenarij, de magie en het priesterdom sterk de overhand kregen. Het is in dit land geweest dat later de Boeddhistische eerste openbaring een zeer sterke invloed kreeg, waardoor een tweede sekte, naast de oorspronkelijke tovenaars - die alleen vereerders van natuurkrachten waren - invloed begon te krijgen.

Dit is de ondergrond waarop de laatste Boeddha voortgebouwd heeft en waaruit zijn voortgesproten een groot aantal zuiver wijsgerige systemen waarbij de magie vaak als neventoon nog even meeklinkt, maar de werkelijke gedachte toch meer wordt gericht op de verlossing en de bevrijding van de mens.

Hier heeft u dan een korte schets van Tibet, een land dat droog is, veel woestijngebieden kent, woestijngebieden waar in sommige jaargetijden het gras welig tiert maar dat het grootste gedeelte van het jaar - dat gras - is gestorven en dan zien we daar sneeuwstormen van ontzettend geweld, de mensen vaak dwingen om terug te keren. In het heetste jaargetijden zien we er zandstormen en haast altijd jaagt er een stevige wind door. Daardoor werd dit land langzaam maar zeker afgesloten van de buitenwereld. En nu gaan we het grootste wonder zien. In deze eenzaamheid in deze rust, kunnen wijsgeren, kunnen esoterisch geschoolden zich op een opvallende wijze verbergen, zonder daarvoor zich te moeten overgeven aan, laten we

zeggen, de nieuwsgierigheid van de mensheid die hen vaak inperkt en omringt met allerhande niet geheel gewaardeerde zorgen en begeerten.

Zo zien we dan reeds dat ongeveer een drie duizend jaar voor Christus, twee duizend jaar voor Christus, - dus dat is de periode van de Chinese Hang-dynastie o.a. ook reeds, niet waar en de Ming-dynastie - zien wij een voortdurende trek van zoekers, juist naar dit gebied.

Het is te begrijpen dat er zich op die afgelegen plekken dan ook scholen vormen, waarbij de sensatiezoeker en degene die persoonlijke bevrediging zoekt meer en meer uitgeschakeld wordt, die gaan naar de grote kloosters toe waar men, toch nog altijd - laten we zeggen - zo'n 50 tot 60 minimaal bijeenbrengt, maar in vele gevallen steden heeft die vele kloosters zijn eigenlijk en die 1500, 1600, 2000, 3000 mensen omvatten. Deze kloosters nu blijken dan, vooral de grote kloosters die zorgen voor een bepaalde ritueel en daar zien we dan ook steeds nog de demonendienst een sterke overhand hebben, dat gebeurt vandaag aan de dag nog. Doordat echter in het verleden, bij deze vlucht naar het hooggebergte, vele schatten zijn meegenomen en men later nog getracht heeft vele van deze schatten van een oude wetenschap weer mee te nemen, vinden wij een zeer groot assortiment van oude wijsgerige geschriften, inscripties en dergelijke, ja ook beeldende voorstellingen die - wanneer zij aan de dag werden gebracht - waarschijnlijk wel een zeer grote verwondering zouden wekken bij degenen die zich tot op heden achten te zijn werkelijke experts op het gebied van de historische ontwikkeling.

Wij vinden daar bv. - ik mag wel een paar van die schatten even aanhalen, het is misschien wel aardig - allereerst verschillende tafels van brons gegoten en ingelegd met goud en verschillende gesteenten, het zijn niet alleen edelstenen, maar daar zien wij bv. ook een inleg met een afwisseling van een marmersoort en een soort basalt, dat is zeer klein bewerkt en de bewerking die doet denken aan een zeer vroege vuursteenbewerking die hier ook bv. in Iberië - het Spaanse Schiereiland dus - nog gevonden werd en daar aan de oerbevolking wordt toegeschreven. Dan vinden wij daar verder - uit been gesneden - buitengewoon fraaie paarden- en ossenkoppen bv. sommigen voorzien van inscripties in een soort beeldschrift, een schrift dus dat enige verwantschap heeft met het Chinese, doordat elk teken op zichzelf staat voor een geheel woord of zelfs voor een aantal woorden. Dan vinden wij er verder een groot aantal geschriften gegraveerd in platen van verschillende metalen, we vinden er zelfs zorgvuldig gekopieerde geschriften op hout, wij vinden geschriften met inkt, met gravures, kortom alles wat er maar enigszins denkbaar is aan geschriften, dat vinden we daar.

Door de geschiedenis heen is daar steeds weer zeer veel van het wijsgerige materiaal van de wereld naartoe gegaan. Het is begrijpelijk dat met deze schatten, voor degenen die er waren, een hoger peil konden bereiken, juist in een rustige omgeving, dan elders het geval zou zijn geweest. En het is dan ook niet te verwonderen dat juist deze rustige omgeving van waaruit een sterke geestelijke intensiteit uit kan gaan, gekozen werd door een aantal personen die de geheimen van het normale leven reeds geheel overwonnen had.

Ze waren er dus zover overheen, ze konden veel langer leven dan u, ze hadden een veel geringere voeding nodig, er zijn erbij die jarenlang alleen op wat zonnekraft en wat lucht konden leven, dat is een heel gewoon verschijnsel overigens, dat kunt u in Indië en dat kunt u in Tibet en zelfs in het Zuiden van China hier en daar nog wel vinden, dus dat is nu niet zo geheel geheimzinnig. Maar zij kenden daar nog andere geheimen bij en één daarvan was wel speciaal het uitzenden van gedachten, gerichte gedachten. En zo komt het dat bv. - om even wat aan te stippen - uw theosofen de wijsheid van het Oosten zoeken.

Die wijsheid heeft vroeger al een hele lange weg afgelegd voordat die daar kwam en een deel van die wijsheid komt zeer zeker uit het Westen, maar deze is nu op dit ogenblik daar.

En nu maken we een hele sprong in de geschiedenis en nu gaan wij in de nabije geschiedenis een ogenblik kijken wat er gaande is. We vinden dan daar, plus in het Karakorumgebied ongeveer een 50-tal kleine nederzettingen, waarin te allen tijde personen wonen die een hoger geestelijk bewustzijn bereikt hebben dan normaal mogelijk is, ze zijn dus als het ware een groep waaruit selectief steeds weer het beste kan worden genomen en kan worden ingewijd. Dit zijn de leerlingen. Tussen hen leven figuren die, hetzij incarnaties zijn van of de personen zelf - dat wil ik in twijfel laten, omdat dat voor de verschillende figuren n.l. nogal heel veel verschilt - maar van bekende godsdienstleraren etc. uit het verleden. Al deze dingen tezamen hebben ertoe meegewerkt dat van hier uit de eerste activiteit naar het teveel gemate-

rialiseerde Westen is uitgegaan en vandaar dat wij dan spreken over de meesters van Tibet. Dit zijn over het algemeen geen Tibetanen vrienden.

Het zijn maar heel weinig Tibetanen die deze meestertitel – als we al een meestertitel toekennen - verdienen. Het is een vaak vreemde samenstelling, waarbij we evenzeer de Europeaan vertegenwoordigd zien als de neger en de rode rassen of de gemengde rassen die elders op de wereld verblijf houden. En hieruit zien we dan een aantal groepen ontstaan die een zeer sterke geestelijke activiteit uitoefenen.

Er bestaan grote centra en één daarvan heeft een aantal personen bij elkaar gebracht die regelmatig op een geestelijke wijze ingrijpen in het wereldgebeuren, zij behoren tot de z.g. witte broederschap en zijn niet Boeddhist, ze zijn er wel mee verwant maar ze hebben zich daarvan vrij gemaakt. Aan de andere kant zien wij een onderwijzende organisatie die wij noemen de gele broederschap en beide organisaties staan in verbinding met - wat ik zou willen noemen - onze sferen. Ze zijn dus in staat om te komen tot een uitwisseling van verschillende berichten en waarnemingen. U moet zich niet vergissen en denken dat wij hier dus spreken over die magiërs die bv. een 120 mijl van Tibet afgelegen in N.O. richting, pardon N.W. richting, natuurlijk ja, daar een klooster hebben waar ze eens per jaar een paar doden opwekken, dat is uiteindelijk een magisch gebeuren en die doden worden niet opgewekt, alleen wordt een pas gestorven lichaam tijdelijk door een andere geest bezielde en gebruikt onder ontzettende krachtsinspanning. Dus dergelijke dingen, laat u daardoor niet imponeren, die hebben niets te zeggen voor de werkelijke geschiedenis van Tibet.

Dan zien wij hoe in de jaren van - nou laten we zeggen - 1900 niet waar, 1850 tot ongeveer 1910 de invloed van het Westen zo groot wordt dat ook Tibet meer en meer daarmee te maken krijgt. De strijd tegen de westerling en de westerling gaat ook daar invloed uitoefenen en zo zien we vanzelf dat op een gegeven ogenblik, vrienden, de rust en de eenzaamheid voor een deel verdwenen zijn, vandaar dat vanaf dat ogenblik op verschillende gebieden in de wereld nederzettingen worden gesticht waarbij de afstammelingen van deze oorspronkelijke dorpen, de bewoners uitmaken. In elk van deze groepen vinden wij dan een aantal mensen - het zijn over het algemeen tenminste zeven, meestal meer - die ingewijd zijn in alle geheimen dus volgens uw idee wel als meesters zouden kunnen fungeren.

Hun taak is een zekere voorlichting. En toen in het jaar 1928/29 - tijdens een zeer intense crisis - in deze wereld de behoefte aan geestelijke wijsheid groter begon te worden, heeft men meer dan normaal zendelingen de wereld ingestuurd. Deze zendelingen zijn geen predikers, maar ze zijn mensen die zoeken naar personen die voldoende rijp zijn voor inwijding om hen door telepathisch contact verder te ontwikkelen. Deze personen zijn over het algemeen incarnaties van wezens die vroeger gefaald hebben en die daardoor zekere eigenschappen hebben behouden, eigenschappen die nu dan erg nuttig zijn en misschien kunnen dienen om dit leven nu eens een beetje gezelliger te maken, een beetje beter, in geestelijk opzicht.

Zo is het dan dat vanaf die tijd meer dan normaal de reizen worden gemaakt, we zien bv. reeds twee jaarlijkse reizen van enkele ingewijden door Europa in het jaar 1930, wij zien dat zeer sterk zelfs in het jaar 1912, wanneer tegelijkertijd een viertal zendelingen of gezondenen zich bevinden in Duitsland, in Polen, in Nederland en in Frankrijk. Dus dat is wel zeer opvallend dat daar zo'n intense werking op het ogenblik gebeurt, waarbij men naar medewerkers zoekt, dus begrijpelijk dat sedertdien de gebeurtenissen niet hebben meegewerkt tot een verdere intensivering van dit verkeer, integendeel het aantal gezondenen is lange tijd teruggelopen - dat is ook begrijpelijk - omdat er voor deze mensen op dit ogenblik, in een wereld die nog teveel van - laten we zeggen - daadwerkelijke haat was vergiftigd, geen werk kon worden gedaan, het was voor henzelf zeer schadelijk en het nut wat het afwierp was zeer gering.

Men heeft zich toen dan ook teruggetrokken en slechts enkelingen - ik meen dat het ging over één of twee personen - zijn toen jaarlijks de wereld rondgereisd, waarbij dan bepaalde werelddelen eens per twee jaar inderdaad ook werden bezocht.

Maar dat was meer een in stand houden van verbindingen. Nu echter in de laatste tijd zien wij, dat vanuit verschillende centra gelijktijdig een aantal mensen wordt gezonden en dat op verschillende plaatsen van de wereld zelfs, leven en werkzaam is onder het mom van alledaagse mensen, zij doen hun werk zo goed als ze dat kunnen en zij zijn dan eigenlijk degenen die voor u dan dat Tibet vertegenwoordigen. Het Tibet zelf is al - en dat al sedert enkele honderden jaren - als een normaal rijk te beschouwen, een soort theocratie, waarbij de godsdienstige en wereldlijke macht door twee Hogepriesters wordt gedeeld.

Het doet een beetje denken aan de structuur van de oude Joodse staat van de tijden dat men bezet was door de Romeinen en ook in de tijden van Babylon. Wij zien verder dat deze elkaar over het algemeen omwille van de macht sterk bestrijden, want men spreekt dan wel van de Dalai Lama, maar deze is toch heus niet degene die nu de allergrootste invloed heeft, dat zijn anderen, dat zijn monniken die in verschillende kloosters leven zogenaamde reïncarnaties vaak, kortom zij zijn de eigenlijke machthebbers en hun macht gaat vaak meer de kant van het wereldlijke uit dan die van het geestelijke. Zo zijn er bepaalde kloosters die zich er een lange tijd op toe hebben gelegd om van hun priesters krijgslieden te maken, ze behoefden niet veel te weten - een paar formules moesten ze op kunnen dreunen - maar ze moesten toch goed een vechstok kunnen hanteren en eventueel een mes.

Ze moesten in staat zijn langere tijd te rijden of wel te voet te trekken en ze werden en masse verhuurd wanneer een karavaan soldaten nodig had om deze karavaan tegen de gebruikelijke rovers te beveiligen. U ziet dus het eigenlijke Tibet heeft een iets andere geschiedenis die vol is van eigenaardige bigotterie Schijnheiligheid: Red.) en een zeer zakelijk en nuchter verstand.

Tibet is echter een hele lange tijd een soort van achterwatertje geweest - een soort van doodlopende arm - van het leven van de mensheid op de wereld, daardoor was het er rustig en in die rust hebben zich vele edele dingen en veel slechte dingen ontwikkeld.

En zo zou ik dan willen zeggen is de echte staat Tibet lang niet meer van zo'n sterke geestelijke importantie als zij vroeger was, maar wat u verstaat onder Tibet, dan denkt u vooral aan de meesters die er leefden (meesters vind ik een ongelukkige titel overigens, maar ja, het is nu eenmaal aangenomen) dat zijn helemaal geen meesters, ze zijn geen regeerders, ze zijn niet degenen die u nu eens even de punt op de neus zetten en zeggen: zo is het en niet anders, maar ze zijn degenen die u trachten te leiden in een bepaalde richting.

Maar deze meesters dan, bevinden zich op het ogenblik dus over de wereld verspreid en bevinden zich in de meest verschillende gebieden, ze hebben echter overal kleine nederzettingen, soms gecamoufleerd als nederzettingen van mensen, soms in een zo afgelegen gebied dat alleen de inboorlingen er iets vanaf weten en dat de enkeling die er komt zich niet bewust is van het eigenaardige van de plaats - het dorpje - waar hij dan een ogenblik is geweest. Ik hoop dat ik hiermee dan voldoende heb verteld daarover.

Als u er meer over wilt weten, kunt u dat natuurlijk vragen.

Reactie: Nee, Ik dank u wel.

Antwoord: Nu vrienden als geen mens meer wat te vragen heeft daarover.....

Vraag: Is dat inderdaad ook waar dat wanneer er een Lama of een... ja hoe ik hem precies noemen moet weet ik niet ... maar wanneer die overleden is of overgegaan is, dat ze dan op zoek gaan naar een nieuwe Lama?

Antwoord: Nou, dat gaat er alleen over als het inderdaad - het is dan ook een Lama, ja - maar als het gaat over een abt van een klooster over het algemeen. Het is n.l. zo: men gelooft in Tibet dat een aantal personen reïncarnaties zijn van zeer oude leraren, die regelmatig terugkeren en soms hele domeinen onder hun beheer hebben. Wanneer zo'n lichaam dus sterft is - volgens het Tibetaanse volksgeloof - de persoon zelf niet weg, hij blijft volledig gerechtigd om zijn plaats in te nemen, alleen hij is in de gestalte van een kind hier of daar en dus wordt astrologisch vastgesteld welk kind geboren kan zijn - of beter gezegd welke bevruchting plaats kan hebben gehad - op het ogenblik van het overlijden en waar dit ongeveer gebeurd kan zijn. Het gaat door middel van astrologie en bepaalde orakels. En dan gaat men op zoek en dan blijkt al heel gauw dat na een jaar of vier, vijf, een groot aantal ouders die er allemaal erg veel belang bij hebben natuurlijk, dat hun kind zo'n machtige abt wordt van een of ander groot klooster, die gaan dan zeggen: ja maar, wij hebben hier nu de werkelijke incarnatie.

En dan gaat men dan proeven nemen en dan blijkt inderdaad dat sommige van die kinderen in staat zijn, dingen die ze niet konden weten of de ouders weten, aan te duiden als hun persoonlijke eigendommen. Dat zij dus inderdaad het bewustzijn in zich dragen van zo'n overleden abt. Het is zelfs zo sterk geweest dat één keer een bepaalde abt gevonden werd in een incarnatie 14 jaar later. En in die tussentijd had men, om zekere redenen de kamers en de vertrekken die boven waren gelegen - je moest dus met een trapje naar boven, daar had je de eigenlijke vertrekken dan van die Lama, van die abt - die had men iets veranderd, men had een andere trap gebouwd en men had zelfs enkele van de meubels vervangen.

En toen deze nieuwe abt - een jongeling van 15 á 16 jaar - op het ogenblik dat hij daar binnenkwam dit ontdekte, begon hij onmiddellijk de verantwoordelijke personen uit te schelden, want het was zijn kamer geweest en ze hadden hem eerst wel eens moeten vragen voordat ze dat veranderden. Daar heeft u dus een eigenaardige anekdote op dit gebied, die bewijst dat het inderdaad bestaat, maar we willen er meteen bij zeggen: we moeten niet geloven dat deze incarnaties, deze herhaalde incarnaties dus, om een bepaalde plaats te bekleden, te allen tijde echt zijn. Heel vaak gebeurt het ook dat om bepaalde politieke reden een persoon naar voren wordt geschoven en ook dan - daar kunt u van overtuigd zijn - zijn de wonderverhalen precies gelijk. We zouden zelfs zover kunnen gaan dat we zeggen dat van de oorspronkelijk ongeveer 200 voortdurende incarnaties die leefden in Tibet, op het ogenblik misschien nog drie á vier zijn die echt beschouwd kunnen worden, terwijl de anderen al gedurende honderden jaren toch eigenlijk niets anders zijn dan bedrogfiguren die om bepaalde redenen naar voren worden geschoven en waarschijnlijk wel voornamelijk om de invloed van bepaalde groepen te handhaven. Voldoende voor u?

Reactie: Ja, dank u zeer.

Antwoord: Nog iets meer vrienden over dit onderwerp?

Vraag: Woont er nu op dit moment ook nog zo'n meester hier in Nederland?

Antwoord: Laat ik erg voorzichtig zijn en zeggen dat het niet onmogelijk is dat er zo'n meester in Nederland woont, maar dat het wel waar is in ieder geval dat hier èn in Nederland èn in het Westen van Duitsland op het ogenblik een drietal gezondenen rondgaan die niet zijn, wat we zouden kunnen noemen meesters, maar die toch in ieder geval adepten zijn die een zekere inwijding ontvangen hebben. Nou vrienden, is daar het onderwerp mee uitgeput? Ja! Dan ga ik afscheid van u nemen en dan kunt u na de pauze met andere vragen op de proppen komen die ik dan - en ik hoop dan dat u mij het niet kwalijk neemt dat ik het zo zeg - gelukkig niet behoef te beantwoorden. (Gelach).
Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.

Vragenrubriek d.w.z. we zullen alle vragen die u stelt zo goed mogelijk trachten te beantwoorden en voor de rest: persoonlijke vragen die komen natuurlijk niet in aanmerking, dat weet u allemaal. Gaat uw gang!

Reactie van de leiding: Ik heb hier een hele collectie schriftelijke vragen en het zou werkelijk een wonder zijn als onze vriend die allemaal af kan werken.

Vraag: In de Zohar staat geschreven: Aangezien de vorm van de mens alles in de hemel en op de aarde bevat, heeft God hem gekozen als Zijn eigen vorm.

Niets kon bestaan vóór de formatie van de menselijke vorm, die alle dingen omvat, en alles bestaat bij de gratie van het bestaan van de vorm van de mens.

Hoe moeten wij dit begrijpen?

Antwoord: Nu, dan moet u teruggrijpen naar een heel oudere geschiedenis eigenlijk, naar een heel oude mythologie zelfs en filosofie ook, waarbij sprake is van de absolute mens.

De absolute mens dat is een figuur waarin de totaliteit van al het goede zijnde, dus van al het zijnde aanwezig is en waarin bovendien wordt geschapen de mogelijkheid tot waarneming en tot reflex. Eerst wanneer deze mens er is, kan door deze mens God komen tot de schepping en dit is dus inderdaad Zijn eerste Schepping, God scheidt de mens en later in het Paradijsverhaal bv. zien we deze mens als engel. Wanneer deze mens eenmaal in de schepping staat echter, dan verloochent hij zichzelf - of beter gezegd zijn meester - verdeelt daardoor zichzelf tegen zichzelf en komt daardoor tot zijn onvolmaakte vorm waarin u op het ogenblik de mens nog kent. In deze onvolmaakte vorm wordt echter stoffelijk de opbouw gehandhaafd van de oorspronkelijke mens, waardoor het organisch geheel met zijn totaliteit van samenwerking alles in zich draagt wat noodzakelijk is om de gehele schepping te omschrijven.

Om het anders te zeggen: in u zijn aanwezig alle eigenschappen voor het grootste dier, alle eigenschappen voor de vissen, in u zijn ook echter aanwezig micro-organismen zoals schimmels, zoals bacteriën van verschillende soorten en dergelijke, die in uw lichaam alle tot één samenwerken en daardoor tot een betrekkelijk volmaakt geheel zijn gemaakt.

Indien u zichzelf dus zou kunnen verheffen tot het peil waarop deze oorspronkelijke mens stond, dan zou u zijn de volmaaktheid en als zodanig de drager van God, want God is volmaaktheid, ofwel het beeld van God, als u het zo wilt zeggen. Ik geloof dat deze uitlegging voldoende is. Ik moet natuurlijk kort blijven, er zou nog heel wat meer over te zeggen zijn.

Vraag: Welke betekenis heeft de lering van J. Krishnamurti voor onze tijd?

Antwoord: Voor deze tijd heeft die lering heel weinig te zeggen om de doodeenvoudige reden dat deze tijd niet rijp was om ze te aanvaarden en deze tijd meer zoekt naar een persoonlijke God - of beter gezegd naar een persoonsverering - dan wel naar een absoluut filosofisch begrip. Diegenen echter die zich de moeite willen geven om de verschillende dingen die hij geschreven en gezegd heeft, na te gaan - beter gezegd de redevoeringen van hem die in druk en schrifturen zijn verschenen - die kunnen zich vooral het beste wijden aan de - misschien voor de Westerling wat dichterlijke beschrijving van "De Stille Vijver". Wanneer hij daarin komt dan geeft hij inderdaad een levensbeschouwing ten beste die voor elke Westerling bruikbaar zou zijn, als hij afstand zou willen doen van het verpersoonlijkt aanschouwen van een God of een zending Gods en daardoor zichzelf maken tot centrum van de Goddelijke krachten, zover als hij daartoe in staat is.

Vraag: Leiding: Ik heb hier drie vragen. Het lijkt mij wel dat ik ze alle drie ineens kan stellen. Graag een beschrijving van de gewaarwordingen welke door een scheidende ziel worden ondergaan bij de stoffelijke dood en het verdere geestelijke leven in het hiernamaals tot de reïncarnatie.

Verdere detailvragen die op bovenstaande vraag direct betrekking hebben:

1. Bestaat er een "eeuwige verdoemenis" volgens de orthodoxe kerkleren, of is dit een verdraaiing van de waarheid, in het leven geroepen door een op macht beluste clericus?
2. Welke is dan de "zonde tegen de Heilige Geest", ook wel genoemd de "zonde die niet vergeven kan worden". Leidt die tot "de eeuwige verdoemenis."? In de Bijbel worden ongetwijfeld toespelingen gedaan op de hel en wel door Christus zelf, bv. "daar zal wening zijn en knersing der tanden" en in de vloekrede tegen de Farizeeërs "hoe zult gij de helse verdoemenis ontvlieden" e.a.
3. Hoe moet een "overgegane" zich in het hiernamaals instellen opdat zo snel mogelijk tot het licht gekomen kan worden. Welke geesteshouding in het hiernamaals werkt belemmerend op het bereiken van het "Licht"?

Antwoord: Deze vragen zijn allemaal samenhangend en ik zal trachten zo kort en zo krachtig mogelijk ze te beantwoorden. Allereerst het scheiden van de ziel van het lichaam, wordt over het algemeen ervaren als een betrekkelijk onprettig iets, het lijkt over het algemeen op een soort duizeling die sterk toeneemt, terwijl de ledematen koeler worden, dan krijgt u het idee dat u in zichzelf begint te wervelen, u krijgt over het algemeen de illusie dat u een vlam bent, het is net of dat er een vuur in u brandt dat zeer steil wentelend omhoog snelt en zich buiten uw eigen persoonlijkheid verplaatst, daar komt u tot de realisatie dat u bent.

U staat daar als een persoon veel groter in uw gedachten dan de anderen, u kijkt terug op dat lichaam en u denkt dat u dat lichaam nog bent. Vanaf dat ogenblik moet allereerst gerealiseerd worden: ik ben niet dat wat er ligt, maar ik ben wat hier denkt, van daaruit kan komen de herkenning van verschillende gestalten en personen, van daaruit kan men komen tot een groter of minder groter bewustwording van het gebied waarin men leeft, men kan uit de ontmoetingen met anderen bepaalde lering trekken, men komt tot reconstructie van het eigen leven en hernieuwde waardering van alle daden en gedachten daarin en van daaruit komt men tot een tijdelijke rustperiode, die tijdelijke rustperiode houdt op zodra men onbevredigd is met een bestaan dat geen aanvulling van de eigen persoonlijkheid meer biedt.

Vanaf dat ogenblik zal men gaan zoeken, zal men werkzaamheden op zich nemen die over het algemeen, ofwel uiteindelijk ressorteren in het naar een hogere sfeer overgaan ofwel in het hernieuwd incarneren op aarde. Een eeuwige verdoemenis kan er natuurlijk niet bestaan, een eeuwige verdoemenis is alleen mogelijk door de mens zelf. God kan niets eeuwig verdoemen want daardoor zou Hij eeuwig zichzelf verdelen, God verdoemt dus niet eeuwig, en als zodanig bestaat er géén eeuwige verdoemenis.

Echter de mens in zichzelf met zijn schuldbesef, wendt zich af van God. Het licht Gods dat wij aanschouwen is voor ons een grote vreugde, maar voor iemand die zijn eigen hatelijkheid daardoor ziet onthuld - en dan kan ik meteen daar de Farizeeën even bij aanstippen, niet waar, die aangehaald werden - die ziet zichzelf als zo iets groots en zo iets moois en nu komt dat licht daar en dat zou hem willen verstoren als een monsterlijk iets, dat kan hij niet accepteren en daardoor vlucht hij voor het licht, dit licht wordt dan een voortdurende kwelling. Eerst bij aanvaarding van het licht komt men dus aan deze verdoemenis, aan de duisternis. Men moet eerst leren in te gaan tot het licht voordat men aan een helse verdoemenis kan ontkomen. Ik geloof dat daarmee eigenlijk alle vragen al beantwoord zijn, maar als u het er niet mee eens bent dan zegt u het maar.

Vraag: Ja, mag ik nog wat zeggen? In de Bijbel staat ook dat, als Christus terugkomt om te oordelen de levenden en de doden, dat hij toch tot de schapen gezegd heeft: aan mijn rechter hand en tot de bokken: ga in het helse vuur.

Hoe moet ik dat dan verstaan?

Antwoord: Nu, u moet dat zo verstaan dat dit helse vuur niet juist is vertaald. Gaat in, in de duisternis m.a.w. incarneer opnieuw en begin opnieuw een wordingsgang totdat u bewust geworden zult zijn.

Vraag: Kan dat ook nog als er eenmaal een nieuwe hemel en aarde zal zijn waar Christus ook is?

Antwoord: Inderdaad. Kijkt u eens. U moet dat even zo bekijken; dat is historisch. Elke keer zien we weer dat bepaalde historische gebeurtenissen de aarde geheel ontbloten of praktisch geheel ontbloten van het menselijk zijn; wat er overblijft begint dan een nieuw leven.

Alle zielen die niet bereid waren om tot God in te gaan, dus die niet de bewustwording reeds hadden ondergaan die het mogelijk maakten hen te verplaatsen in de sferen en daardoor anders gewaardeerd leven - een ander ervaringsleven te doen leiden dat over het algemeen veel vrediger en gelukkiger is - zullen dus hernieuwd moeten incarneren, maar dan in een wereld die ontbloot is van alles en zo kunnen we dus zeggen dat ze eerst weer de tijden van de duisternis moeten doorleven voordat ze hernieuwd tot bewustwording kunnen komen.

Dat is hier op deze wereld al een paar keer gebeurd, maar bovendien is het wel gebeurd dat van andere planeten incarnaties naar een nieuwe planeet, of zelfs naar een nieuwe ster zijn gegaan, dus naar de omgeving van een nieuwe ster in een nieuw zonnestelsel.

Je moet niet denken dat de Christusgedachte zoals die wordt uitgedragen, inderdaad het gehele Al omvat; het omvat specifiek deze aarde en zijn betrekkingen en al datgene wat op deze aarde leeft. Voor al die andere dingen is door God ook wel degelijk een wet geschapen, die wet die zichzelf daar ook vervult, zodat we ook daar de verlossingsgedachte kennen, ofschoon vaak op een geheel verschillende wijze van de hier heersende opvattingen, maar het is dan mogelijk natuurlijk, dat als men niet rijp is, dat men teruggaat naar een bepaalde ster en als zodanig zou ik u erop attent willen maken dat terugkeer naar de aarde door ons over het algemeen wordt gewaardeerd als een terugkeer in de duisternis.

Vraag: In een gesprek met antroposofen kwam de vraag naar voren of het wel de bedoeling van God is dat een mens in trance gaat, dus zelf uitgeschakeld wordt en geen verantwoording draagt voor eigen daden en gezegden.

Antwoord: M.i. is het volledig in overeenstemming met de wil Gods, want hij leert ook dat men zich aan God en Gods leiding moet overgeven. Wanneer dit in trance gaan dus geschiedt op de wijze omschreven, zich overgeven aan God, eventueel zelfs met een specifiek zich instellen op God en Gods wil, dan geloof ik niet dat er iets op tegen is. Het is alleen het vrijwillig zich onderwerpen dus aan God en Gods raadsbesluiten en indien dit gebeurt, dan zal God zeker wel de maatregelen treffen dat hier iets goeds gebeurt en niets slechts. Het feit alleen al dat trancetoestand mogelijk is bewijst m.i. reeds dat het in de bedoeling Gods heeft gelegen dat dit gebruikt werd, anders dan zou men ook geen waarde kunnen toekennen aan bv. de profeten, waar van verschillenden wordt opgemerkt in de Bijbel - als u het door wilt lezen, niet waar, o.a. Ezechiël - dat deze op een gegeven ogenblik als het ware door de geest genomen werden. O ja, en nu nog iets - dat schiet mij even te binnen, dat heb ik daarnet even verzuimd om aan te stippen - de zonde tegen de Heilige Geest. Weet u wat de zonde tegen de Heilige Geest is?

Ontkenning Gods; ontkenning Gods maakt alleen mogelijk de eeuwige dood en degene die dit handhaaft die kan dus niet vergeven worden, want hij maakt het zich onmogelijk zich tot God te wenden en keert als zodanig terug tot de chaos. Dus dat even erbij nog, het was mij ontschoten! neemt u mij niet kwalijk hoor.

Vraag: Is een grote muzikale figuur bv. Wagner, die behalve musicus ook dichter en filosoof was, in uw wereld nog te beleven en in welk opzicht dan ook?

Antwoord: Elke dichter, elke musicus, elke kunstenaar, zal - indien zijn kunst werkelijk een zielsbehoefte van hem was - in onze sferen doorgaan. Wanneer hij doorgaat met werken, dan werkt hij op een andere manier maar op een veel volmakter manier ook en hij kan dus een veel volmaktere schepping tot stand brengen. Die zal niet in overeenstemming zijn met werk dat men op aarde van hem kent, maar zal over het algemeen - juist door zijn volledig uitleven van de gedachte en niet met de beperking van middelen zoals de aarde die kent - een vaak wonderlijke grootsheid en schoonheid naar voren brengen en deze wordt dan door ons - wanneer wij tenminste ons daarop af kunnen stellen - ook beleefd en is voor ons als zodanig een zeer grote gave. Ja, ik hoop het hoop ik niet elke keer te herhalen, als ik iets onvolledig zeg, of als ik iets verkeerd zeg volgens uw inzichten, vertelt u het mij dan even, dan kunnen we daar even verder over doorgaan.

Vraag: Is er in uw wereld nog onderscheid tussen man en vrouw? Spreken vrouwen net zoveel middels een medium als mannen?

Antwoord: Over het algemeen is het verschil tussen de vorm man en vrouw alleen nog een uitdrukkingvorm die gebruikt wordt als we op aarde komen en zelfs hier kunnen we van afstappen, want al zou u het waarschijnlijk niet geloven, maar ik ben werkelijk een vrouw geweest vroeger. Onderscheid bestaat dus verder niet, onderscheid tussen sekse wordt opgeheven, een geest is een geest gelijk, alleen de eigenschappen van de vrouwelijke geest kunnen verschillen van die van de mannelijke geest, kunnen verschillen dus doordat de vrouwen op een andere wijze leven, meer intuïtief over het algemeen, terwijl mannen over het algemeen meer beredeneerd leven. Maar dat is ook niet altijd waar, want er zijn veel vrouwen die beter de zaak beredeneren dan sommige mannen. (Gelach).

Vraag: Wanneer u straks dit medium verlaten hebt, kunt u dan ons nog waarnemen en kunt u bv. ook de schilderijen zien die hier aan de muur hangen? Hoe kan iemand, die pas over is aan uitstralingen de persoon kennen?

Antwoord: Nu dat is heel eenvoudig uiteindelijk. U bent gewend om de uitstraling altijd met de persoon te verbinden, dus de waarneming van de uitstraling zal de illusie van die persoon bij u opwekken, u heeft dit soms al wanneer u personen zeer goed kent - dus u geestelijk daarmee verbonden voelt hier op aarde - dan voelt u wie er binnen komt en wanneer u aan dit voelen een visuele uitdrukking, uitbeelding, verbindt, dan krijgt u vanzelf dus de indruk dat een bepaald iemand bij u is en zo kunt u heel veel waarnemen en dat is iets wat - vooral wanneer de geest vrij is - zeer snel komt, dus ook vlak na de overgang.

Wat het waarnemen van de mensen hier betreft, dat is iets moeilijker. Wij kunnen ze natuurlijk waarnemen, maar we nemen ze waar als geheel en als zodanig zijn we dan ook vaak met een zeer grote groep aanwezig en beschouwen dit als een soort leerzame theatervoorstelling, we zitten hier dus allemaal te kijken als een soort - laten we zeggen - verpleegsters die een cursus volgen in het ziekenhuis, die allemaal zitten te kijken wat de chirurg daar beneden in het theater uitspookt. Wat die schilderijen betreft, we kunnen ze wat vorm betreft niet zien en toch zijn deze schilderijen die hier hangen, voor een gedeelte althans voor ons bijzonder uitdrukkingrijk, omdat ze nog een bijzondere uitstraling bezitten die voor ons wel zichtbaar is en daardoor voor ons een bewijs zijn dat ze ook inderdaad met onze wereld in verband staan. Is dat voldoende voor u?

Reactie: Ja, dank u wel.

Vraag: Als man en vrouw meer dan eenmaal getrouwd geweest zijn, hoe staan ze dan tegenover elkaar als ze zijn overgegaan?

Antwoord: Nu ik geloof dat dit eigenlijk een beetje een lastige kwestie zou worden als daar de aardse vrouwen nog zouden voortbestaan, maar zoals u weet - of zoals ik u net verteld heb - het sekseverschil dat blijft alleen nog als uitdrukkingvorm bestaan en het seksuele drijven en begeren is althans bij degenen die de wereld van het licht kunnen aanvaarden en willen

aanvaarden, niet meer aanwezig en daardoor valt dus ook elke reden tot haat, nijd of iets dergelijks weg en zal men dan over het algemeen best kunnen begrijpen dat zoiets gebeurde en als resultaat zal men dan heel gemoedelijk gezamenlijk verder gaan.

En wanneer die band met die vrouw sterk genoeg is geweest met die éne man, dan is door de geestelijke band ook de andere daarmee verbonden en krijgen we dus een drietal personen die zeer op elkaar zijn ingesteld en die elkaar soms nog een heel eind kunnen helpen.

Vraag: Er bestaan in de wereld velerlei vormen van huwelijken bv. monogamie, bigamie, polygamie en zelfs polyandrie, verder het z.g. vrije huwelijk en het buitenechtelijk geslachtsverkeer. Hoe oordeelt men in uw sferen hierover? Dank u.

Antwoord: Nu, ik dank voor de buitengewoon interessante vraag, dus dan is de beleefdheid terug. Dan zou ik eventjes dit willen zeggen: onverschillig welke vorm van huwelijk of huwelijksverhouding wordt aangegaan, geldt voor ons over het algemeen deze stelregel.

Dat de innige verbintenis van twee mensen op geestelijke en stoffelijke basis, geestelijk in de allereerste plaats, stoffelijk aanvullend als - hoe moet ik het zeggen - een aardse bevestiging van het contact dat bestaat, dit is voor ons te allen tijde geldig, onverschillig in welke vorm het huwelijk wordt gesloten en in welke verbinding het wordt gedaan.

Wanneer in bepaalde behoeften dus veelwijverij, of in andere omstandigheden, veelmannerij tot stand komt, dan kan dit goed zijn, indien inderdaad een geestelijke band bestaat, waar dit uit zuiver utiliteitsredenen gebeurt bv.: ja, ik ben nu toch met de oudste broer getrouwd, laat ik nu maar met de jongste trouwen ook - wat in sommige streken voorkomt - dan achten wij dit niet goed, omgekeerd natuurlijk ook. Wanneer men alleen voor zijn eigen zinnestreling, zonder enige verdere reden, er een aantal vrouwen op na zou houden als dieren, dan geloof ik dat ik mij - niet alleen als vrouw, maar ook als mens - daar zeer sterk tegen zou verzetten en dat ik het als geest in ieder geval afkeur, daar het een aankweken is van de slechte eigenschappen in de mens. Ik hoop dat dit voldoende is.

Reactie: Dank u.

Vraag: Ontmoet men ook personen uit vorige eeuwen? Hoe verstaan we elkaar en hoe zien we elkaar?

Antwoord: Nu verstaan is doodeenvoudig. Ik denk en u denkt, we hebben een aantal denkbeelden gemeen, onze woorden daarvoor zouden misschien heel verschillend zijn geweest, maar we erkennen allebei hetzelfde voorbeeld, als ik denk een boom dan ziet een ander ook een boom en als ik die boom nu denk als lindeboom en hij heeft iets dergelijks gekend, dan zal hij dus ook een lindeboom zien, anders dan ziet hij datgene wat in zijn opvatting het meest aan het ontworpen beeld benadert. Daardoor zij we niet volkomen gelijk in onze uitdrukking maar kunnen we toch elkaar praktisch - zonder enige taalbelemmering - erkennen en begrijpen. Het zien is uiteindelijk precies hetzelfde, het is dus het opvangen van een gedachtenindruk die tot een beeldvorming leidt. En wat dat betreft kan ik er ook nog bij verzekeren dat u bij ons mensen uit vorige eeuwen treft, hoor. Er zijn erbij die zijn werkelijk heel oud, maar van onze kant blijven ze gelukkig elegant, dus je kunt drie duizend jaar oud zijn en toch nog knap. (Gelach). Maar dat bestaat dus inderdaad.

Vraag: Een manifestatie in een drukke straat in de avond, mee gesproken en verdween als het ware in de grond na 10 minuten. Dit overkwam een jong meisje die van deze dingen niets wist. Hoe kan dit? Van nabij bekend.

Antwoord: Nu, ik geloof dat dit geval ook weer heel eenvoudig is, niet waar? Stel u voor dat u bijzonder sterk bent afgesteld op een bepaalde gedachte, dat deze gedachte wordt opgevangen door iemand uit de geest, die kan deze gedachte aanvullen en u krijgt een totale ontmoeting. Daarvoor hoeft dus nog niet eens een absolute verpersoonlijking te gebeuren, dat kan alleen als er gedachtenimpressies zijn - laten we zeggen - een schijnervaring wordt ondergaan, waarin de uitdrukking en de uitwisseling van gedachten echt is, de rest voor anderen over het algemeen niet waarneembaar, dus alleen bestaande voor u. Zou men tot verstoffelijkte dingen willen overgaan, dan geloof ik niet dat dit in een straat zo makkelijk kan gebeuren, ofschoon dit mogelijk is inderdaad, wanneer de lichtsterkte betrekkelijk klein is en het zonlicht weg is, terwijl er geen sterke wind staat en de vochtigheid niet al te groot is.

Dat zijn de voorwaarden die eraan verbonden zijn, dan kunnen sommigen zich inderdaad manifesteren, maar algemeen zichtbaar gebeurt dat niet.

Ik geloof dat het verder heel eenvoudig is, die persoon heeft om de een of andere reden iets mee te delen gehad of heeft een mededeling willen hebben, heeft dus een contact willen hebben en hij heeft dat geprobeerd en hij heeft dat inderdaad tot stand gebracht.

Reactie: Dank u wel.

Vraag: Is het waar, wat ik hoorde vertellen, dat de meteorregen in Siberië is neergekomen boven de industrieplaatsen?

Antwoord: Niet helemaal juist, ofschoon er wel verschillende meteoren de laatste tijd weer in het noordelijke gebied van, nee, het oosten van Rusland, van Wit-Rusland dus en in het westelijk gedeelte van Siberië zijn neergekomen, sommigen zelfs op het Oeralgebied. Daar zijn geen grote industriesteden zwaar door beschadigd.

Reactie: Dank u wel.

Vraag: Wat is het grote geheim van genezende kracht? Hoe staat u tegenover zelf genezing? In een Soefi-geschrift komt o.a. voor: "Er is niemand in de wereld zonder geloof, het is echter voor onszelf verborgen". Waardoor? Over deze uiterst belangrijke vraag, mysterie, zouden wij graag meer willen weten. Zou u ons kunnen inwijden?

Antwoord: Nu, Inwijden is voor mij een beetje teveel gevraagd, vooral om het korte ogenblik dat mij ter beschikking staat, maar dan zou ik dit willen zeggen: iedereen heeft een geloof, maar over het algemeen willen de mensen hun werkelijke geloof niet erkennen, dan vinden ze zichzelf te kinderlijk en ze bouwen zich dan een schijnfaçade op, die ze tegen de buitenwereld zolang vertonen totdat ze zelf geloven dat ze het zelf zijn. Op het ogenblik dat u tot bewustzijn komt dat datgene dat u tegenover de buitenwereld is, niet uw werkelijke persoonlijkheid is en uw eigen persoonlijkheid gaat zoeken, zult u ook uw eigen geloof vinden. En dan is het inderdaad waar dat geen enkel mens zonder geloof is. Wat zelfgenezing betreft indien uw geloof sterk genoeg is kunt u uzelf genezen, of beter gezegd dan bent u nooit ziek.

Maar wanneer u dus geloofsgenezing moet ondergaan dan is dat over het algemeen dat uw eigen geloof niet sterk genoeg is en u dus van anderen deze kracht wilt hebben. Dan moet u een ander hebben die zoveel mogelijk zelfverloochening heeft en daarbij dan natuurlijk vol zelfopoffering u de kracht die hij kan ontvangen, doorgeeft. En dan kunt u - krachtens het geloof van een ander - genezen worden en dan behoeft u daar slechts in zeer ver verband mee in relatie te staan.

Vraag: Waarom zijn de meeste mensen zo bang voor de dood?

Antwoord: Waarom zijn zo veel mensen conservatief en houden ze niet van verandering?

Dat is precies hetzelfde. Ik weet wel wat ik heb, maar ik weet niet wat ik krijg. En ik kan mij voorstellen dat het voor veel mensen inderdaad wel een grote kwestie is, want als men terug gaat kijken op hun leven dan zegt men: nu, we hebben uiteindelijk toch maar heel veel kwaad gedaan. En dat is nu weer een natuurlijk pessimisme van de mens, omdat, het meest goede dat men doet, dat onthoudt men niet, omdat men het zelf te onbelangrijk acht.

Het is juist de dienst aan de medemens bewezen, die waarde heeft en niet volgens uw oordeel maar volgens het oordeel van de kosmos, dus volgens de kosmische wetten. En daarom weet u ook over het algemeen slechts zelden hoeveel goed u werkelijk heeft gedaan, terwijl datgene wat u aan kwaad heeft gedaan, daar krijgt u altijd uw trekken van thuis en dat kunt u zo op uw vingers narekenen, vandaar een zekere angst. Maar over het algemeen geloof ik dat de mens die werkelijk in God gelooft en in God vertrouwt, toch voor de dood niet zo bang hoeft te zijn en dat het dan meer een usance wordt en dat men zegt: nu ja, ik weet nu eenmaal, ik zit hier en ik heb nog zoveel dit en ik heb nog zoveel dat, ik zou dat eerst wel eens af willen maken. En dan is het gekke, het is net een kous die nooit af komt. Er is altijd wel wat te doen.

Vraag: Kunnen wij de inhoud van het boek van Spalding "De Meesters van het verre Oosten" als absolute waarheid aanvaarden?

Antwoord: Laten we zeggen: neemt u het als een groot aantal werkelijke waarheden met een symbolisch gewaad omhuld en versterkt met enkele sensationele mededelingen, die niet geheel juist waren, maar die zeer zeker de lezenswaardigheid van het betrokken boek ten goede komen.

Vraag: Leiding. Dan heb ik hier de laatste vraag, nu daar kon onze vriend wel de hele avond over spreken. Kunt u ons iets vertellen over de vierde dimensie?

Antwoord: De vierde dimensie is gelijk aan de tijdlijn van uw dimensionale wereld.

U kent een driedimensionale wereld die wordt begrensd door de tijd, elke verandering valt dus in tijdsverband, daardoor wordt deze verandering als naast elkaar liggende. Wanneer deze in de vierde dimensie worden gezien, dan vormen ze één geheel, zodat de gehele wording als het ware samen ligt in de totaliteit, daardoor krijgt men een uitklappen van vlakken dat mogelijk wordt en kan men zeggen dat de werkelijk getoonde vorm niet de vorm is in de vierdimensionale wereld maar daarentegen als het ware uitgebracht - ja het is erg moeilijk om u dat voor te stellen - maar zo bv. dat een 16-vlak uit een enkel vlak wordt gemaakt, wordt uitgeklat dus in een bepaalde vorm en krijgt men daardoor de reële vorm waarin alle vormen zitten. Denkt u zich bv. eens een bol in, u heeft gewoon een bol, u gaat hem vierdimensionaal zien, dan krijgt u te zien een ovaal waarin een bolvormige opening en een bolvormig gevuld iets d.w.z. de totale samenhang van yin en yang eigenlijk, dus van de twee tegengestelde begrippen als één intergepoleerd door een nieuwe waarde die niet is tijd maar die is wording, die is kracht. En nu heb ik heel veel verteld en nu heeft u er heel weinig van begrepen waarschijnlijk. (Hilariteit).

Maar ik zal proberen het heel duidelijk te maken. Stelt u zich voor, u heeft een zaadje in uw hand, dan heeft dat zaadje in uw wereld de mogelijkheid om uit te groeien tot een bloem of tot een boom. Wanneer u het echter heeft, dan heeft u een totaal geslacht van bloemen in uw handen n.l. de totaliteit van de gehele wording van deze bloemenreeks en u ziet ze als zodanig, u ziet al deze waarden gelijktijdig daarin uitgedrukt en u kunt als het ware met streepjes op het stammetje of op het vormpje aan gaan geven: kijk, dit was zo en dat was zo en dat was zo, dit was 3000 voor Christus, dat is 5000 na Christus, is het totaal; tijd uitgeschakeld. Dat is het vierde-dimensionale. Nou vrienden, is er nog verder iets te vragen in de gauwigheid?

Vraag: Hoe denkt u over de stigmata?

Antwoord: Zijn over het algemeen teken van een sterk beleven van het lijden van Christus, ze kunnen echter ook door andere hysterische redenen worden opgewekt want zij zijn een impressie, gemaakt door de gedachte en het beleven van de gedachte - dus de geest - op het lichaam, aldus een verwerkelijking van een geestelijk beleven. Geen klanten meer vrienden?

Vraag: Ik wilde graag vragen, met betrekking tot de wereld zelf, ik bedoel de aardbevingen. De aardkorst die is in beweging. Is het mogelijk dat Europa nog geteisterd wordt?

Antwoord: U vraagt een voorspelling van mij, die mag ik eigenlijk niet geven, maar zou u het erg onwaarschijnlijk vinden als het gebeurde? Laten we maar zeggen dat er op het ogenblik zoveel vulkanische verschijnselen zijn en aan zoveel verschillende kanten, dat men rekenen kan dat ook Europa er wel degelijk iets van te beleven krijgt. En als u dat verder wilt weten, dan kunt u zich de moeite geven om eventjes te kijken hoeveel tektonische bevingen de laatste tijd geregistreerd zijn en dan zult u vinden dat er o.a. al een vier- of vijftal lichtere bevingen zijn geconstateerd in het noorden van Duitsland, een drietal zwaardere in het zuiden van Duitsland, verschillende in Oostenrijk en verschillende die liggen achter het z.g. IJzeren Gordijn, waardoor o.a. een kleine plaats in de buurt van Praag reeds getroffen werd, terwijl ook in Hongarije enkele bevingen zijn waargenomen. Er zijn dus inderdaad bevingen in werking in de aardkorst en dat zal ook nog wel voortduren, maar de sterkste bevingen zullen toch niet vallen in het Noorden van Europa.

Reactie: Ik dank u.

Antwoord: Tot uw dienst. Nu vrienden, dan kan ik de zaak gaan sluiten voor vanavond geloof ik en dan ga ik het woord overgeven aan de laatste spreker van de avond. Ik hoop dat ik u tot genoeg heb kunnen beantwoorden. Als er ergens iets is geweest waarin ik niet duidelijk ben geweest, het is uw eigen schuld vrienden, ik heb het u gezegd, dat kunt u navragen. Nu gaat het niet meer dus, goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

Ik mag voor u brengen tot besluit van deze bijeenkomst de rubriek die 'Het Schone Woord' wordt genoemd. Nu wil ik nog eenmaal de nadruk er op leggen wat wij beogen met deze rubriek. Het is niet onze bedoeling u in een verbluffend tempo een sneldicht voor te gooien, of u een ogenblik te verdoven met wat schoonklinkende woorden, het is zelfs niet onze bedoeling om een bepaalde stelling of these op deze wijze uit te werken op een volledig redelijke en logische manier. Onze bedoeling is de magische werking van het woord die naar voren kan worden gebracht - door intonatie en wijze van plaatsing, door de ritmiek van lettergrepen en woorden - iets meer tot gelding te brengen en u daarmee uit het geheel een kleine gave mee te geven die u misschien een ogenblikje wat mee doet nemen, dat u wat vreugdiger kan stemmen, iets waar u aan terug kunt denken.

Ik hoop dat u dit dus wilt begrijpen. Dan zullen wij ons baseren vanavond weer op een 6-tal, 7-tal, 5-tal - dat moet u zelf maar uitmaken - onderwerpen en de wijze van behandeling behoud ik mij voor deze avond, ook weer voor.

Reactie: Herrijzenis - Geloof - Vertrouwen - Proza - Vergevingsgezindheid - Bescherming - Een vaste wil - Godbewust,

Antwoord: Een zeer mooi iets. Wij kunnen dus zeggen: als men met een vaste wil, een groot geloof en een groot vertrouwen, ernaar streeft om Godbewust te worden, een herrijzenis zeer zeker zal zijn en zeer zeker ook bescherming zal hebben van alle krachten die op God gericht zijn. Is dat voldoende?

Reactie: Vergevingsgezindheid.

Antwoord: Ja, inderdaad, vergevingsgezindheid heb ik niet in de these genoemd.

Er was een duisternis in 't Al.
 En sidderend wacht de aarde nu al
 Eeuwenlang op dat wat komen zal
 Zij baarde uit haar schoot veel leven,
 Veel pracht, herrijzenis en dood;
 Zij heeft volbracht haar taak en is gegaan
 Haar baan, en wacht nu op het ogenblik
 Dat zij mag stille staan.
 De aarde die kan stille staan
 Een ogenblik, dan snelt zij voort,
 Maar 't is een nieuwe toon, een nieuwe noot
 In 't hemels schoon akkoord
 Dat door de sferen klinkt.
 Er zingt een nieuw vertrouwen;
 Er zingt een nieuw geloof
 De wereld kan weer bouwen,
 Want met een vast geloof
 En met een Godsvertrouwen
 Zijn er mensen gegaan door het leven.
 En werden zij ook door 't leven beroofd,
 Ze hebben vertrouwd op hun God;
 Ze hebben hun God steeds geloofd
 En hebben met vasten wil
 Zich vastberaden voortgevochten
 Naar God, naar het Godbewustzijn,
 Dat zij allen zochten.
 En ziet, de wereld was een poel

Vol van ongerechtigheid,
Maar God, God kennende de mens
En ziende alle strijd die werd gevoerd,
Was vergevingsgezind.
Door hun liefde geroerd
Heeft Hij de mensen,
Als waren ze kind slechts van Hem,
Naar een einde gevoerd.
En de aarde stond stil
En zij beefde en vocht,
Omdat een ogenblik 't kwaad haar verzocht
Ze wilde een ogenblik toch nog leven
Als vroeger, en heel haar streven
Richten op materie,
Alleen maar op de stoffelijke mens
En verwaarlozende de grens
Van de eeuwigheid.
Maar het is voorbij;
Die tijd gaat 'dra voorbij
En zo vol Godsvertrouwen
Strevend naar het bewustzijn van God
Gaat de mensheid verder
Zichzelve te bouwen;
Vervult zij, steeds verder, haar lot.
En wanneer dan de aarde een ogenblik beeft
Wanneer een vreemde ster daar zweeft
Wanneer een ogenblik de paniek en angst
Zijn losgebrosen,
Zoals in het verleden
En de mensheid gewroken
Denkt alle zonden,
Luister dan in vast geloof
Naar de stem die in u spreekt
Van liefde, van vergevingsgezindheid
Van wassing der zonde.
Want gij, gij die vertrouwt in God,
Gij kunt uw wegen gaan.
En wat het lot ook brengt
Aan vreugde of verschrikking op uw baan,
Gij vindt het zalig eind;
Gij kunt deez' sfeer verlaten
En rijzen in het licht
En hoeft niet meer uzelf te haten;
Gij zijt op God gericht.
En ziet, in u ontplooit zich
Schoner steeds Zijn beeld,
Een weelde vol van kracht
Een pracht die nooit verveelt.
Zo wordt dan uit de nacht
Waardoor de aarde zweeft,
Geschapen God'lijk licht
Dat ook in mensen leeft.
Gij zult uw wegen gaan
En zult uw banen kiezen;
Gij zult gewinnen soms,
Maar veeleer nog verliezen
Dat wat u dierbaar is.
Gij zult aan God steeds moeten geven;
Gij zult steeds afstand moeten doen,

Dat is het stof'lijk leven
En vaak ook leven na den dood,
Het leven van den geest.
Indien gij slechts in God vertrouwt
En geeft Hem onbevreesd
Wat 't lot u afvraagt,
Dan is Hij degeen die u beschermt
Die u bescherming geeft.
Dan stelt Hij u de kracht ter zij
Die uwe lasten draagt.
Zo gaan wij mensheid, zij aan zij,
Stof en geest door duist're macht
Gedreven vaak, en zonder kracht
Door 't leven en vrezen
De wraak van onszelf.
Maar indien wij vertrouwen op God;
Indien wij Zijn liefde beseffen,
Dan kunnen wij uit die duisternis
Ons vreugdig, ja verheerlijkt verheffen,
En vol van nieuw en wonderlijk licht
Als bij herrijzenis
Stijgen tot God,
Waar geen gemis meer mogelijk is en zeggen;
Ziet het is volbracht Mijn Vader!
't Leven heb ik U gewijd;
Ik leefde door Uw kracht,
Door Uw bescherming voort.
Ik dank U Vader voor die kracht;
Ik dank dat Gij verhoord hebt het gebed
Dat ik U heb gericht.
Ach Vader, hoe vredig is 't met U te zijn
En hoe schoon is Uw aangezicht.

Ik dank u voor uw aandacht. Goeden avond.